

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku I. S.
przy uczestnictwie R. W.-W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę
900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 lutego 2015 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 czerwca 2014 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia udziału wynoszonego $\frac{1}{2}$ w prawie odrębnej własności nieruchomości budynkowej znajdującej się na działce nr [...] położonej przy ul. H. [...] w W. oraz udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w prawie użytkowania wieczystego działki nr [...] o obszarze 0,9657 ha położonej przy ul. H. [...] w W., objętej księgą wieczystą nr [...] prowadzoną przez Sąd Rejonowy w W.. Powołując się na obie podstawy wskazane w art. 398³ § 1 k.p.c. skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 czerwca 2014 r. i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia następującej kwestii:

- „czy Sąd meriti jest uprawniony do analizowania okoliczności faktycznych następujących po upływie wymaganego przez przepisy prawa okresu dla stwierdzenia zasiedzenia, czy też przedmiotem zainteresowania powinien uczynić tylko i wyłącznie okoliczności wskazywane przez stronę, jako uzasadniające rozpoczęcie biegu terminu zasiedzenia. Innymi słowy, czy przez pryzmat okoliczności, które pojawiły się w okresie po upływie wymaganego przepisami prawa dla zasiedzenia można wnioskować o okolicznościach, które dały podstawę dla wskazania początku biegu terminu zasiedzenia w sposób niekorzystny dla strony?”

Poza tym, zdaniem skarżącej, wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy nie uwzględnił „...zmiany stanu prawnego, stanowiącego podstawę dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, nie wskazała bowiem na występowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista*

oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Uszło uwagi skarżącej, że znaczenie zmiany stanu prawnego dokonanej ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321 ze zm.) dla biegu terminu zasiedzenia zostało w orzecznictwie i w doktrynie jednolicie wyjaśnione (zob. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1991 r., III CZP 73/90, OSNCP 1991, nr 7, poz. 83 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 r., II CRN 89/93, nie publ.) oraz że sposób wyjaśnienia tej kwestii nie wskazuje na oczywistą zasadność złożonej skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 8 pkt 1 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).